

blive de fatte i Stand til derved at kunne omstøde Testamentets Bestemmelse med Hensyn til Behandlingen af Boet. Det forekommer mig ikke at være rigtigt. — Medens jeg er ved dette Nummer 2, maa jeg maaske bemærke angaaende Bestemmelsen i sidste Linie: „Dette Forlangende kan kun stilles een Gang under Boets Behandling“, at det er mig umuligt at forstaa, hvad der dermed menes. Der er Tale om, at naar en eller flere Tvangsarvinger, hvis Andel udgør mindst Halvdelen i Boet, forlange, at Boet afgives til Skifteretten, skal dette ske, saa skal Boet overgaa til Skifteretten. Jeg forstaaer da ikke, hvoreledes det her kan siges: Denne Fordring kan kun stilles een Gang under Boets Behandling; det er jo klart, for naar Forlangendet er stillet af mindst Halvdelen af Tvangsarvingerne, skal Boet overgives til Skifteretten, og saa er der ikke Tale om at stille Forlangendet endnu en Gang, for det kan jo ikke komme op igen. Jeg kan kun tænke mig, at Koncipisten har ment, at naar en enkelt Arving, hvis Arvelod ikke udgør Halvdelen af Boet, fremsætter Ønske om at saa Boet behandlet ved Skifteretten, fordi han ikke kan saa Medarvingerne til at give sig noget Mandat i saa Henseende, saa skal han ikke paa et senere Stadium, et Par Maaneder efter, kunne rejse Spørgsmaalet igen. Derjom det er Meningen, maa det udtrykkes noget anderledes. Jeg henleder Opmærksomheden i den Henseende paa, at netop med Hensyn til det Tilfælde, hvor det er Tvangsarvingerne, der skulle kunne gennemføre en Skifteretsbehandling, der forlanges ifølge § 4 ikke en Gang en almindelig Skiftejamling. Naar man læser § 4, vil man se, at Tvangsarvingerne kunne, uden at konferere med hinanden og uden at raadføre sig med Eksekutor eller give Eksekutor Vejledning til at udtale sig over for dem, understrive en Skrivelse til Eksekutor eller Skifteretten og begære Boet overgivet til dets Behandling. Det vilde dog i alt Fald være billigt, at det forlangtes, at Spørgsmaalet om Eksekutors Behandling skulde ophøre, og Boets Behandling overtages af Skifteretten, blev behandlet i en Skiftejamling, hvor ikke alene Eksekutor, men ogsaa den eventuelle Entefatter eller de andre Arvinger kunde udtale sig om denne Begæring, hvor der kunde komme en Diskussion, og man kunde tale sig til Rette. Men det kan ske ganske udenretligt, de kunne rotte sig sammen udenretligt og sende deres Skrivelse frem, og hvis saa Eksekutor ikke efterkommer den, skal Skifteretten afgøre Spørgsmaalet, d. v. s. træffe den rent formelle Afgørelse. Jeg tror, at det er et

Punkt, som det eventuelle Udvalg maa have sin Opmærksomhed henvendt paa. — Maa jeg henlede Opmærksomheden paa et Forhold i vor Skiftelovgivning, som maaske egentlig er nok saa forfærdigt og misligt som det, man her vil søge rettet, nemlig, at myndige Arvinger kunne overtage et Bo og stifte det privat, naar de ere enige derom, uden at de behøve Samtykke fra nogen. Naar samtlige Arvinger ere myndige, kunne de stifte privat, og de behøve ikke Kreditorernes Samtykke. Nu kan det Tilfælde jo meget let indtræde, at medens Arveladeren har været fuldstændig solvent, han har siddet med en Forretning, og der er naturligvis Kreditorer, men han er fuldstændig solvent — medens Arvingerne — en af dem eller alle — ere fuldstændig insolvente; saa gaar Formuen, baade Arveladerens og Arvingernes Formue under et, og samtlige Kreditorer komme til at konkurrere, saaledes at Arveladerens Kreditorer, som havde en fuldstændig solvent Debitor for sig, risikere at komme til at konkurrere i et Konkursbo med Kreditorer, med hvem de ikke havde det mindste at gøre. Der har man ikke ment at ville gøre nogen Indskrænkning, idet man mener, at det er en naturlig Ting, at Arvingerne kunne stifte privat, men det kan vistnok medføre adskillige Ulemper. — Bestemmelserne i § 5 ere vistnok vel motiverede. De medføre den Ulempe, at Eksekutorerne, maaske endogaa for længere Tid, i det mindste en Gang hvert halve Aar, skulle undvære deres Kassebog, og naar Amtmanden eller Revisorerne sride ind og forlange baade Kassebogen og Skifteprotokollen, kan det ganske vist blive en stor Gene ved Eksekutorbehandlingen, og Boets Slutning kan blive forhalet, men derved er jo intet at gøre. Det er man jo ogsaa kommen ud over tidligere, og man kan jo vel i alt Fald hjælpe sig med at lave Konceptkassébøger i den Tid, Kassebøgerne ligge hos Skifteretten; men fuldstændig god Orden er det jo vist ikke, at Eksekutorerne skulle undvære baade deres Skifteprotokoller og deres Kassebøger.

Jeg skal ligesom de ærede foregaaende Talere slutte med at udtale Haabet om, at der virkelig maatte kunne komme noget godt ud af dette Lovforslag, men jeg tror ganske vist, at man særlig paa Punkterne 1 og 2 under § 1 maa være meget forsigtig. Ikke af Hensyn til Eksekutorerne. Baade den ærede sidste Taler og den ærede Justitsminister ved Forelæggelsen af Lovforslaget mente, at Grunden til den overhaandtagende Eksekutorbehandling af Boer var egentlig visse Forretningsmænds Gridsked. Det er en